

Fanget af Fjenden

Da vi indledte sommerens første angreb, gik det galt. Jeg blev fanget og torteret af børnene fra det andet hold.

Skolen var lukket og sommerferien lige startet. Herligt, tænkte jeg, der er hundrede år til skolen begynder igen, jeg er 11 år og har venner at lege med hele sommeren. Jeg besluttede at bruge dagen på at samle vores NAVY SEAL TEAM.

Kaptajn Robert blev jeg kaldt og tænkte at vi måske kunne få ram på fjenden i dag. Fjenden kom fra en husblok nogle gader væk, og vores gårdspladser stødte op til hinanden med et hegn imellem (behøver jeg nævne at der var huller i hegnet?).

Krigen var et fortløbende projekt med skiftende krigslykke, men for tiden var vi de stærkeste. Et udfald mod fjendens hovedkvarter var derfor en fristende mulighed. Jeg mødtes med de andre i vores hovedkvarter i cykelkælderen, og alle var med på et raskt slagsmål.

Vi planlagde at ankomme uventet, men tog fejl! Da tre af os var igennem hegnet og inde på fjendens gårdsplads blev vi pludselig omringet. "Tilbage!" råbte jeg som ansvarlig kaptajn, "hurtigt!"

Vi kæmpede os fri af omringningen og nåede tilbage til hegnet. Mine to løjtnanter klemte sig igennem hullet, og jeg var sidste mand. Fjenden omringede mig igen, trak en papirspose over hovedet

på mig og slæbte mig ned ad trappen til deres egen kælder. De bandt mine hænder til et vandrør og fjernede papirsposen. Det var en grim overraskelse: jeg stod i et kælderrum med ni børn rundt om mig i alderen 8 til 12 år. Fem drenge og fire piger.

Situationen var kritisk.

En af drengene kom hen til mig; "hvor er jeres hovedkvarter?"

"Mit navn er kaptajn Robert!" svarede jeg.

"Okay," sagde han, "vi har andre midler." Han vinkede til en af de andre drenge som straks sprang op; "Ja, sir!"

"Træk Tshirten op over hans hoved, løjtnant George!"

Drengen trak min Tshirt op så den lå om mine overarme. Jeg gispede ved at stå sådan med nøgent bryst.

"Træk hans shorts ned!"

"Nej!" råbte jeg forskrækket, "ikke mine shorts! Vi kan forhandle!"

"Gør det," kommanderede lederen, "vi forhandler ikke med spioner!"

Uden barmhjertighed trak George mine shorts ned til de rørte gulvet. Mit ansigt blussede som en tændt grill. Pludselig stod jeg bundet uden andet tøj på end mine underbukser foran en flok unger hvoraf de fleste var yngre end mig, og værst af alt, foran fire små fnisende piger. Jeg kendte dem alle sammen. En af dem gik i min egen klasse. Jeg var tæt på at græde da den første dreng var over mig igen;

"Hvor er jeres hovedkvarter?"

"Mit navn er kaptajn Robert!" gentog jeg.

"Udmærket KAPTAJN Robert, hvis det er sådan du vil ha' det. Laura, kom her og træk underbukserne af KAPTAJN Robert!"

"Meget gerne," sagde Laura og kom hen til os. Laura var ni år gammel.

"Neej!" skreg jeg, "ikke underbukserne!"

Laura satte et par fingre i elastikken og begyndte at trække. Først kom mine endeballer til syne. Jeg drejede væk, men det hjalp ikke, der var børn hele vejen rundt om os. Så kom min pik frem. Forfærdeligt, sådan noget var aldrig sket før i vores krig. Både drengene og pigerne stirrede overrasket på mig. Laura landede mine underbukser på gulvet oven på shortsene. Jeg har fået en lille smule hår på pikken, det måtte pigerne ikke se!

Men pigerne gloede med store øjne og halvt åbne munde. Jeg kunne ikke holde det ud.

"Det er din sidste chance for at undgå tortur, hvor er jeres hovedkvarter?"

Jeg kunne ikke holde det ud, men den største ydmygelse ville være hvis jeg gav efter. Det kunne jeg slet ikke holde ud. Jeg havde ægte tårer i øjnene da jeg sagde; "mit navn er kaptajn Robert!"

Lederen knipsede med fingrene.

"Javel," lød det bag mig, og "SMACK," sagde det mod min ende. En dreng bag ved mig svingede en gren med al sin niårige kraft. Han vidste ikke at det var alt for hårdt. "SMACK".

"Et til," sagde lederen. Det sved som bare helvede, jeg kunne ikke få hænderne ned og værst af alt:

Eftersom mine ben var fri begyndte jeg at hoppe fra det ene ben til det andet så min pik svingede. Jeg bemærkede et forventningsfuldt og ikke spor venligt udtryk i pigernes ansigter. Kunne piger være sadister? Det havde jeg aldrig tænkt på før.

"Skal jeg gentage mit spørgsmål?" sagde den ældre dreng.

"Aldrig, Bastard!"

"OK! dit valg."

Han knipsede med fingrene i retning af en grinende lille pige på omkring 8 år.

"Susan kom her. Fangen skal have tortur!"

Susan kom ivrigt nærmere. Jeg sparkede efter hende så hun forskrækket hoppede baglæns. Straks for to lidt større piger frem og greb mine ankler. I det samme blev min pik stiv.

"Det er din sidste chance, KAPTAJN Robert. Hvor er jeres hovedkvarter?"

Jeg skammede mig helt sindssygt, men svarede:
"Mit navn er kaptajn Robert!"

"Klem hans pik, " sagde lederen.

I samme øjeblik bragede døren op. Mine egne kammerater kom stormende ind. De standsede og stirrede forbløffet på mig.

"På dem!" råbte min næstkommanderende.

Kampen blev kort. Denne gang var vi i overtal og de andre flygtede hurtigt. Først nu kom Marisa og Maria fra min gruppe hen til mig. Jeg så smil på deres ansigter. De var ti år gamle. De skyndte sig ikke med at gøre mig fri, og hele vejen hjem til vores egen kælder kunne jeg høre dem fnise.